

stru. Jeg skal nævne § 11, der allerede er omtalt af foregaaende Talere. Den giver Hustruen Ret til at indgaa Retshandler til Fyldestgørelse af hendes særlige Behov paa Mandens Ansvar, medens der ikke gives Manden en lignende Ret i Forhold til Hustruen. Det er dog vist meget tvivlsomt, om man bør opretholde en saadan Forskel, og det vil maaske være ærede Medlemmer bekendt, at man i Sverige stiller Ægtefællerne paa lige Fod paa dette Omraade. Jeg kan nævne § 26, som giver en særlig kort Forældelsesfrist af visse Krav paa Hustruen, men ikke giver en lignende Regel for Mandens Vedkommende. Jeg kan nævne den allerede tidligere omtalte § 27, som gør særlig Indskrænkning i Hustruens Hæftelse for visse Krav, medens en tilsvarende Indskrænkning ikke gøres for Mandens Vedkommende. Her er der dog, som allerede omtalt, to Medlemmer af Kommissionen, som har taget et afvigende Standpunkt, idet de har villet holde paa Ægtefællernes Ligestilling. Og endelig kunde jeg nævne Lovforslagets § 39, hvorefter en Ægtepagt, hvorved Ejendele vederlagsfrit overdrages fra den ene Ægtefælle til den anden, kun kræver Justitsministeriets Samtykke, naar det er Hustruen, der overdrager, derimod ikke, naar det er Manden.

Jeg vil ikke paa Forhaand, sige, at jeg vil modsætte mig alle disse Bestemmelser, jeg kunde tænke mig, at der kunde anføres saa vægtige eller gode Grunde i det ene eller det andet Tilfælde, at jeg vilde bøje mig. Men jeg mener ligesom foregaaende ærede Talere, at der maaske med Hensyn til Begrundelsen af de forskellige Regler, navnlig dem, der er kommet til som nye, endnu kunde være et Stykke igen, som vi maaske kunde indhente i Udvalget. Jeg vil altsaa foreløbig forbeholde mig min Stilling. Jeg vil tage det Standpunkt, at naar man indfører Ligestilling, maa man ogsaa gennemføre den, medmindre der for det enkelte Tilfældes Vedkommende kan gives særlige og tilstrækkelige Grunde.

I øvrigt skal jeg kun nævne ganske enkelte Bestemmelser, der ligger mig nær som Jurist. I § 6 hedder det, at naar Samlivet mellem Ægtefæller er afbrudt, har den Ægtefælle, som væsentlig bærer Skylden for Samlivets Ophævelse, ikke Ret til at kræve Underholdsbidrag af den anden. Dette er noget, jeg ganske billiger. Men saa kommer der en Undtagelse, idet nemlig Underholdsbidrag dog kan kræves, naar „særlige Grunde taler derfor“. Det er jo et overordentlig ubestemt Udtryk: at særlige Grunde taler derfor. Man kunde

omtrent lige saa godt have skrevet: hvis Dommeren saa synes. Og det er jo meget muligt, at det vil være længe, inden der dannes sig en fast Praksis, samt at særlige Grunde i de forskellige Dele af Landet vil blive opfattet forskelligt. Naa, det er nu kun en mere forbigaaende Vanskelighed. Men det forekommer mig ogsaa i Realiteten, at det vil være overmaade betænkeligt at give den Ægtefælle, som væsentlig bærer Skylden for Samlivets Ophævelse, Adgang til at faa Underholdsbidrag, selv under særlige Omstændigheder. Og her er der ikke blot Tale om det rene Formuetab, men jeg vil tro, at det i mange Tilfælde for den uskyldige, for den forladte Ægtefælle vil føles som en stor Krænkelse at skulle yde Underholdsbidrag til den, der har brudt Ægteskabet. Det vil føles som en Krænkelse, der langt overvejer det Formuetab, som flyder af, at man skal betale nogle Penge. Altsaa, det er et Spørgsmaal, jeg mener burde nærmere overvejes, om det virkelig overfor den uskyldige Ægtefælle kan forsvares, at man giver den skyldige Ret til selv under særlige Omstændigheder at faa et Underholdsbidrag.

Fremdeles skal jeg nævne den allerede af foregaaende Talere omtalte § 18. Den indeholder visse Indskrænkninger i den ene Ægtefælles Ret til at raade over fast Ejendom. Indskrænkningen gælder Afhændelse, og den gælder Bortleje og Bortforpagtning, men den gælder ikke Pantsætning, en Raaden, som dog synes at ligge midt imellem de to andre, som jeg nævnte. Pantsætning er en ikke slet saa vidtgaende Raaden som Overdragelse, men den synes dog at række betydeligt videre end Bortleje og Bortforpagtning. Det synes altsaa vanskeligt at forstaa, hvorfor der skal gælde en anden Regel om Pantsætning end den, der gælder baade ovenfor og nedenfor. I øvrigt kan jeg med Hensyn hertil ganske slutte mig til de Bemærkninger, som blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke).

Saa kommer jeg til § 22. Den taler om den Bevisbyrde, som der kan være Tale om under Retsforfølgning, naar det paastaas, at visse Ting, som findes i Boet, ikke tilhører den Ægtefælle, mod hvem Retsforfølgningen er rettet. Efter Lovforslaget skal Beviset føres, naar Tingene paastaas at tilhøre Hustruen, dog med visse Begrænsninger. Det er ikke noget strengt Bevis, der skal føres, det er kun, hvad der efter Omstændighederne kan skaffes, men der skal dog føres et vist Bevis for, at det er Hustruens Ting, det gælder. Udgangs-